

Abonamentele

Pentru Sibiiu:

1 lună 85 cr., $\frac{1}{4}$ an 2 fl. 50 cr.,
 $\frac{1}{2}$ an 5 fl., 1 an 10 fl.

Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună
mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., $\frac{1}{4}$ an 3 fl. 50 cr.,
 $\frac{1}{2}$ an 7 fl., 1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

$\frac{1}{4}$ an 10 fr., $\frac{1}{2}$ an 20 fr., 1 an 40 fr.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

Insertiunile

Un șir garmond prima dată 7 cr.,
a doua oară 6 cr., a treia oară 5 cr.,
și timbru de 30 cr.

Redacțiunea și Administrațiunea:
Sibiiu, strada Cisnădiei Nr. 3.

Se prenumără și la poste și librării.

Un număr costă 5 cr.

Epistole nefrancate nu se primesc.
Manuscripte nu se înapoiază.

Cu 1-a Octomvrie v. 1886

se începe

Abonament nou

la

„Tribuna“.

Prețurile abonamentului sunt însemnate în capul foii.

Abonamentele se fac cu multă lesnire atât în Monarhie cât și în România prin mandate postale (*Posta-utalvány — Post-Anweisung.*)

Se recomandă abonarea timpurie pentru regulata expediție a foii.

Domnii abonenți sunt rugați a ne comunica eventual prelungă localitatea, unde se află, și **posta ultimă**; ear' domnii abonați vechi spre ușurare pot lipi pe mandatul postal **adresa tipărită** dela fâșiile, în cari li s'a trimis diarul până acum.

Administrațiunea diarului

„Tribuna“.

Sibiiu, 11 Septemvrie st. v.

Mai ântâiu și mai ântâiu o sabie de onoare lui Abdul-Kerim-Pașa, apoi un „Éljen“ în sănătatea Sârbilor porniți la războiul contra Bulgariei și foarte în curând după aceea cele mai călduroase ovațiuni în onoarea eroului dela Slivnița.

E evident, că n'au Maghiarii noroc cu simpatiile lor! — și par'că 'ți-ar veni să ȳci: Dă-mi, Doamne, ce-mi vei da și mă ferește de dragostea Maghiarilor!

Ei bine! — de ce atâta necaz pe capul unui atât de generos neam de oameni?

Într-una din farsele franceze mai moderne produce mult efect figura unui caraghios, care are cele mai bune intențiuni, e însă totdeauna prea târziu, când se trezesc cu ele, și astfel totdeauna rămâne de rușine. „*Toujours trop tard!*“ — strigă el și merge mai departe în calea lui.

Tot astfel și generoșii nostri concetățeni maghiari au cele mai bune intențiuni, dar'

se trezesc totdeauna prea târziu cu ele. Sînt, vorbind mai lămurit, oameni lipsiți de prevedere și stăpâniți de impulsunile momentane.

Alți oameni, mai nainte de a-i fi trimis lui Abdul-Kerim-Pașa sabia de onoare, își dedeau seamă despre cele-ce pot să urmeze mai departe, și dându-și bine seamă, ajungeau la convingerea, că lucrurile pot să vină astfel, ca mai târziu tocmai aceia, care se luptau contra bravului general turcesc, să își câștige titluri la un fel de săbii de onoare.

Maghiarilor însă prea puțin le pasă de cele ce vor pute să fie odată, și când le vine pofta să-i trimită lui Abdul-Kerim-Pașa sabia de onoare, 'i-o trimit ca să-și facă pofta.

Eară sabia aceasta nu s'a trimis numai așa pusă în teaca ei, ci încărcată în cununii de fel de fel de florițe retorice.

Cetitorii noștri își aduc aminte, cât au fost batjocuriți Sârbii și Bulgarii, cât au fost batjocuriți mai ales frații noștri de preste Carpați pe timpul, când 'i-se trimisese lui Abdul-Kerim-Pașa sabia de onoare. Era par'că nici nu ar fi fost cu putință să vină vre-odată timpul, ca Maghiarii să mai aibă nevoie de a se apropia de Sârbii, de Bulgarii și de Români.

Câțiva ani în urmă însă tot acei Maghiari, care îi batjocuriseră pe Sârbii, îi urau pe Sârbii porniți la război și erau p'aci, p'aci să creeze o legiune sârbească, și în același timp îi batjocureau, mare minune cum îi batjocureau pe Bulgarii, încât era, par'că nu s'ar pute vre-o situație, în care Maghiarii să se poată apropia de Bulgarii.

Câteva luni în urmă însă tot acei Maghiari îi fac ovațiuni Principelui Alexandru și strigă în alarmă pentru susținerea bravului popor bulgar.

Cu ce obraz?! Ce o fi ȳcînd Principele Alexandru, când îi vede cu steaguri, ca să-l ureze?! Cine-i mai ia în serios? Cine mai pune temei pe afecțiunile lor?

E evident, că trebuie să le vină rîndul și fraților noștri de preste Carpați.

România este cel mai mare, cel mai civilizat, cel mai consolidat, fără îndoială

cel mai bine condus și mai independent dintre statele din Orient, un stat, pe care toate puterile europene îl iau în serios și-l pun în toate combinațiunile lor. Urmarea firească ar fi, ca Maghiarii să menageze acest stat, pentru-că pot să vină timpuri, în care monarhia și poporul maghiar îndeosebi va trebui să se apropie cu încredere de el, și e bine să ai obrazul curat, când te apropii de cineva. Nu însă! Maghiarul e omul impulsivilor momente: acum te înjură, și cât dai în palme e gata să te omoare cu omenia.

De ani de zile acum relațiunile dintre cabinetul din Viena și cel din București sînt cele mai bune, și nici că se putea altfel. Monarhia noastră are atât de mari și de multe interese, care sînt servite prin consolidarea și întărirea statului român, încât ar trebui să fie Maghiarii frații noștri din România, pentru-ca să nu aibă încredere în cabinetul din Viena. De asemenea România este atât de mult interesată, ca monarhia noastră să fie destul de puternică, pentru-ca să-și susțină ea de ea interesele în Orient, încât oamenii noștri de stat ar trebui să fie Maghiari, pentru-ca să pună la îndoială sinceritatea oamenilor politici din România.

Pentru Maghiarii însă toate aceste n'au nici o valoare. Pe ei îi supără grabnica dezvoltare a Românilor, îi supără importanța ce 'i-se dă statului român, și de aceea nu-și impun nimic, ci observă față cu România o atitudine, încât par'că sîntem în ajunul unui război cu România.

Fără îndoială, că asta nu are să rămână totdeauna așa. Dragoste pentru Turci, dragoste pentru Sârbii, dragoste pentru Bulgarii: trebuie să le vină în cele din urmă și Românilor rîndul. Se înțelege, „*Toujours trop tard!*“

Frații noștri de preste Carpați 'și-au dat totdeauna foarte multă silință, ca să-și câștige titluri la încrederea și la iubirea vecinilor sei, și nici Sârbii, nici Bulgarii, nici Maghiarii n'au cuvinte de a se plînge de ȳșii. Cât pentru Maghiarii îndeosebi, scim cu toții, că de mult spriğin au găsit în România în timpurile lor de restriște și ce bine erau primiți pe

pămîntul românesc, când veniseră ca oameni pribegi. Se putea dar' presupune, că, ajunși la putere, ei vor face tot ceea-ce le va sta prin putință, ca să stabilească cele mai bune relațiuni între monarhia noastră și România. Din contră însă, ei s'au folosit de toată influența lor spre a zădărnici silințele ce-și dă cabinetul din Viena spre a menține bunele relațiuni cu cel din București. Astfel în loc de a fi fost, cum li se cuvinia, organul mijlocitor, au lăsat ca bunele relațiuni să se stabilească preste capetele lor, chiar în ciuda stăruințelor lor.

Ei, bine! o să vină odată timpul, ca să vadă și ei, că n'au încotro și că trebuie să meargă cu curentul creat de alții. „*Sie müssen, wie immer, nachlaufen!*“ — trebuie, ca totdeauna, să alerge după cei mai preveȳători ca ȳșii.

În urma crizei din Bulgaria unul dintre membrii actualului cabinet român, dl ministru de culte și instrucțiune publică Dimitrie Sturdza, a făcut o călătorie, în care a trecut prin Berlin și Viena, poate pentru-ca să se informeze despre dispozițiunile cercurilor hotărîtoare din Germania și Austro-Ungaria. Și desigur, că pretutindenea dl D. Sturdza a fost, ca reprezentant al statului român, foarte bine primit, fiindcă atitudinea României, guvern și popor, în timpul celor din urmă crize din Orient a fost atât de înțeleaptă, atât de bine cumpenită, încât nici chiar Maghiarilor nu le mai rămâne nici un pretext de a cărți.

„Ministrul de externe român, dl Sturdza, — ȳce dar' și „Pester Lloyd“, — care s'a prezentat la manevrele din Galiția, spre a saluta pe Monarhul nostru în numele Regelui Carol, a stat sîntemăna trecerea câteva zile în Berlin și a atins la întoarcerea sa și Viena. Ministrul de externe al României va fi avut în această călătorie în vedere scopul de a se informa în Germania și în Austro-Ungaria despre situațiune, și nu ne îndoim, că a avut de astădată ocaziune de a se convinge, cu câtă stimă și recunoaștere se vorbește pretutindenea despre atitudinea plină de dignitate, pe care regatul român a observat-o în tot timpul crizei bulgare“.

„*Toujours trop tard!*“

Foița „Tribunei“.

Fluieratul Moțului.

Copie de pe natură.

Trecuseră câțiva ani de-a rîndul, decînd resmelița cea mare își luase sfîrșitul și în Ardeal. Pacea mult dorită de oameni se aședă ear' în țeară. Oamenii se împăcară cum se împăcară cu gîndul, că de acum înainte o să le meargă mai bine, pot să lucreze mai liniștiți și mai mult pentru binele lor.

Nu mai departe decît înspre țeara Moților la Bulzești, lucrurile începeau ear' să meargă pe calea lor de mai nainte.

Erau bieții Moți obosiți de învîlmășeala trecută preste capetele lor. Abia își veniră în fire. Aveau multe daraveri, să facă, să tocească ceea-ce s'a stricat în trecut; apoi aveau și ei dorul — ca toți oamenii — să meargă înainte cu lumea.

Se gîndiră ei cât se gîndiră, dar' mult nu, căci Moțului nu-i trebuie multă vreme până-ce se apucă de un lucru: scie el prea bine, că în sudoarea feții lui are să se hrănească, — când a gîndit, de jumătate a și isprăvit. . .

Cei mai cu dare de mînă încărcau căroaiele cu ciubere mari și mici, cei mai sărăcuți își încărcau bietul cal cât îl purtau spatele, își făceau cruce, ȳceau un „Doamne ajută!“ și porniau la

drum mereu-mereu numai pe ici în Bănat până la Biserica-albă, pe colea în curmeȳșul Ardealului chiar preste hotarele lui.

Așa e ȳisa Moțului: „pe ici pe colea“, căci lui 'i-se pare lungă și largă țeara lui.

Mulți se duseseră în lumea largă și puținii au mai rămas pe acasă. Dintre cei puținii era și badea Giurgiu Fugarul. Bietului om nu-i dedea mîna ca să încarce nu ciubere, dar' nici cercuri, apoi cal nu era ca în palmă. Ce să se facă omul în necaz, apoi și badea Giurgiu Fugarul era om, nu putea să se lase de rușinea celorlalți, trebuia să lucreze și el ceva, ca să nu peardă vremea, eacă așa de geaba.

„Ce pécatele mele voi luca — își ȳcea badea Giurgiu — n'am nici scule cu ce să încep lucrul, toate 'mi-s'au prăpădit în resmelița; apoi veȳi Doamne! n'avem pămînturi ca pe pusta Ungariei, ci eacă, numai dealuri și vâi; dacă le-am avé, bucușii le-am luca, am rămâne mai mult pe acasă decît să ne împrăscîm pe ici pe colea ca grăuntele corbului. . .“

„Ah! sciu eu ce să fac.“ — Îi plesni prin mînte, că de pe vremea resmeliței îi mai rămăsese de aducere aminte pușca, o umplă cu cărligul cel noduros și se porni ca gîndul la vînat.

Era bun pușcaș badea Giurgiu Fugarul, la vînat nici când n'avea căpău, căci n'avea lipsă; era el bun fugar, nu înzadar 'l-a poreclit satul Giurgiu Fugarul. Abia trecu pîrlazul unui

gard, când și zări un iepure, îl ochi și ca și cum ai ȳce trei, iepurile și fu dus pe lumea frigărilor.

„Cum n'am sciu, că ești așa tinerel, că te mai lăsam să trăiesci“. Așa se tînguia și nu prea badea Giurgiu. Îi părea bine însă că-l are și pe asta în mînă, căci Doamne! bun va fi de friptură pe measa unui domn în Baia-de-Criș.

Ca mîne ȳi era tîrg de săptămînă în Baia-de-Criș. În zorii ȳilei badea Giurgiu Fugarul era pe drum cu iepurile în traistă pe spate. Când soarele era abia de o suliță pe bolta cerului, el și ajunse în tîrg. Umblă el cât umblă în stînga și în dreapta; cumpărători la astfel de bucată bună se află în toată clipa; badea Giurgiu nu purta însă frica asta: îi părea rău, că n'a mai pușcat încă un iepure, să fie doi de vîndare. Se gîndia badea acum, cum să-l vîndă mai bine, ca să-și poată cumpăra ceva cucuruz și sare pe seama casei. . . .

— 'ȳi-e de vîndut iepurile, bade?

— Da, Măria Ta!

— Cât ceri pentru el?

— Măriei Tale îl dau cu 60 crețari.

— Eacă aci banii, du-l acasă la mine.

— Înțeleg, Măria Ta!

Mai umblă badea Giurgiu prin tîrg, până ce-i vine la socoteală să-l ducă iepurile la casa Măriei Sale.

„Mai este vreme până la prîndul ȳili, iepurile e tinere și fraged, carnea lui se frige iute, până-ce ai ȳce un „ȳatăl nostru“ și un „ȳredea“, carnea lui e și friptă după gust“. Așa își ȳcea badea privind și într-o parte și în alta, că ce ar fi de cumpărat pe seama casei lui din cei 60 crețari.

* * *

— 'ȳi-e de vîndut iepurile, bade?

— Da, Domnule!

— Cât ceri pentru el?

— Apoi de, să nu facem tîrg mult, d-le, d-tale 'ȳi-l dau cu 50 crețari.

— Na banii și 'mi-l du acasă.

— Bine domnule!

Se ia badea Giurgiu cu iepurile în spate, merge pe drumul ce conducea spre casa domnului, când eacă îi ese înainte jupănul Solomon, vestitul cărcimar dela ȳebea. Se cunoscea bine badea Giurgiu cu jupănul Solomon, eacă, nu de ieri de alaltăieri, ci de vre-o câțiva ani, ba chiar înainte de resmelița cea mare; căci ȳeu! de nu era badea Giurgiu Fugarul, jupănul Solomon nu scăpa întreg sănătos din acea vîlmășeală. . . .

— Bună ȳiua, bade Giurgiu!

— Noroc să dee Dumneȳeu!

— Nu vinȳi iepurile?

— Ba da, jupăne.

Editura și tiparul Institutului tipografic, societate pe acții în Sibiu, sub responsabilitatea lui **Mihail Gerula**.